

Sygn. akt VIII AKa 194/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Adam Wrzosek

Sędziowie: SA – Sławomir Machnio

SO (del.) – Anna Grodzicka - spr.

Protokolant: sekr. sąd. Ewelina Turlej

przy udziale prokuratora Stanisława Wieśniakowskiego

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2023 r.

sprawy M. Ł., syna B. i H. z domu R., urodzonego (...) w W.

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 3 grudnia 2018 r., sygn. akt XVIII K 187/18

uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. Ł. i przekazuje sprawę w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VIII AKa 194/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 3 grudnia 2018 r., sygn. akt XVIII K 187/18

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	Uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p style="text-align: center;">STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść polegający na bezkrytycznym przyjęciu wiarygodności wyjaśnień M. Ł. w zakresie, w jakim twierdził, że nie wiedział, iż uczestniczy w przestępstwie przy jednoczesnym niedostatecznym docenieniu łańcucha poszlak, jakim były zeznania A. Z. (1), ilość połączeń pomiędzy współsprawcami w okresie popełnienia przedmiotowego czynu, wyrzucenie karty SIM przed zatrzymaniem przez policję, a w szczególności zupełnego pominięcia dowodu z ostatniego połączenia telefonicznego wykonanego przez M. Ł. do T. O. przed samym jego zatrzymaniem przez policję, a następnie wyrzuceniem karty SIM do ubikacji rozrywając jednocześnie łańcuch powyższych poszlak i ocenienie ich osobno, co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego przyjęcia, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie zezwalał na przypisanie oskarżonemu zarzucanego mu przestępstwa i niesłuszne jego uniewinnienie.</p> <p>Obraza przepisów prawa materialnego, tj. przepisu art. 299 § 1 k.k. poprzez nieprawidłowe jego interpretowanie polegające na błędnym przyjęciu, iż w</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>tego typu przestępstwie konieczne jest, aby sprawca dokładnie wiedział, iż „brudne pieniądze” pochodzą z konkretnego typu czynu zabronionego podczas, gdy w dotychczasowej doktrynie oraz orzecznictwie powszechnie ugruntowane i niekwestionowane jest stanowisko, że sprawca (co oczywiste) musi obejmować zamiarem wszystkie znamiona określone w art. 299 § 1 k.k. z tym, że nie musi znać prawnej kwalifikacji czynów zabronionych, z których pochodzą brudne pieniądze; wystarczająca jest świadomość, iż stanowią one przestępstwa, a więc czyny za które grozi odpowiedzialność.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja okazała się zasadna, w konsekwencji konieczne stało się uchylenie zaskarżonego wyroku wobec M. Ł. i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.</p> <p>Nie ulega wątpliwości, że niniejsza sprawa w zakresie dotyczącym oskarżonego M. Ł. ma charakter poszlakowy. W rozpoznawanej sprawie brak jest bowiem bezpośrednich dowodów winy oskarżonego. Nie oznacza to, że nie jest możliwe jej przypisanie w oparciu o dowody pośrednie, które we wzajemnym ich powiązaniu mogą świadczyć o sprawstwie oskarżonego, a w konsekwencji przemawiają za niesłusznością wyroku uniewinniającego.</p> <p>Istota zagadnienia sprowadza się bowiem do oceny czy M. Ł. z uwagi na splot okoliczności będących poza</p>		

sferą jego przewidywań był tylko fizycznie obecny przy dokonywaniu czynu zabronionego przez T. O., czy też w nim uczestniczył podejmując zachowania właściwe dla współdziałającego w formie pomocnictwa.

Czyniąc ustalenia faktyczne Sąd pierwszej instancji uznał, że „M. Ł. nie miał wiedzy, do czego miał posłużyć rachunek bankowy założony przez A. Z. (1). T. O. nie poinformował go, że nieznani mężczyźni zlecili mu odpłatne wyszukiwanie osób, które zgodziłyby się założyć rachunki bankowe na swoje dane osobowe (strona 3 uzasadnienia wyroku). Ustalenia te zostały oparte na wyjaśnieniach oskarżonego M. Ł. (który konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzuconego czynu), a częściowo także na wyjaśnieniach T. O. z pominięciem jednakże tych twierdzeń, z których wynikało, że mógł poinformować M. Ł. o tym, że zlecono mu zakładanie rachunków na dane innych osób (k. 308 i 977) oraz, że domyślał się, iż osoby zlecające mu założenie kont mają zamiar popełnienia oszustwa (k. 978 i k. 83 akt sprawy XVIII K 313/19).

Pomijając wskazane wyżej twierdzenia Sąd pierwszej instancji dokonał wadliwej oceny wyjaśnień oskarżonego M. Ł. przyjmując je za podstawę wyroku uniewinniającego. Prawidłowa ocena wyjaśnień T. O. prowadzi bowiem do przekonania, że oskarżony M. Ł. miał świadomość, że na rachunek bankowy założony przez A. Z. (1) zostaną przekazane środki pieniężne pochodzące z czynu zabronionego (w tym przypadku oszustwa na szkodę A. H. (1)).

W tych warunkach w pełni zasadny pozostaje zarzut błędu w ustaleniach faktycznych wynikający z bezkrytycznego przyjęcia wyjaśnień M. Ł. za wiarygodne w zakresie, w jakim twierdził, że nie wiedział, iż uczestniczy w przestępstwie przy jednoczesnym niedostatecznym docenieniu łańcucha poszlak, jakim był fakt założenia w tym celu rachunku bankowego przez A. Z. (1) na prośbę T. O., przy akceptacji i wyraźnym wsparciu ze strony M. Ł. (k. 144-145v i 655v-656), ilość połączeń pomiędzy oskarżonymi w okresie popełnienia przedmiotowego czynu, pozbycie się przez oskarżonego M. Ł. karty SIM bezpośrednio przed zatrzymaniem przez Policję (wyrzucenie tej karty do toalety), a także fakt wykonania połączenia telefonicznego do T. O. przez M. Ł. przed jego zatrzymaniem przez policję z ostrzeżeniem (k. 977 akt głównych oraz k. 71 akt związkowych XVIII K 313/19). Kolejną z takich poszlak jest także przyznanie się przez T. O. do wyszukiwania i nakłaniania innych osób do założenia rachunków bankowych, na które miały być przekazane środki pieniężne pochodzące z przestępstwa. Okoliczności związane z założeniem rachunku bankowego na prośbę nieznanymi osobami świadczą o tym, że T. O. miał świadomość możliwości wykorzystania rachunku przez inne osoby, także do celów niezgodnych z prawem.

Sąd Okręgowy ignorując poszlakowy charakter materiału dowodowego obciążającego oskarżonego nie poddał wymaganej analizie i rzetelnej ocenie wskazanych wyżej okoliczności, nie podjął też próby

logicznego powiązania tych faktów ubocznych w jeden łańcuch poszlak i nie rozważył czy nie wskazuje on na fakt główny w postaci sprawstwa, względnie pomocnictwa do popełnienia przestępstwa oszustwa na szkodę pokrzywdzonego.

Wnioskowanie Sądu wskazujące na brak świadomości oskarżonego do jakich celów rachunek bankowy mógł zostać wykorzystany należy uznać za dowolne. Ocena Sądu I instancji w tym aspekcie nie jest przekonująca i pozostaje w sprzeczności z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Oczywistym jest, że w polskim procesie karnym należy brać pod uwagę zasadę domniemania niewinności i wiążącą z tym regułę *in dubio pro reo*, ale jednocześnie - w kontekście trafnej reakcji karnej - należy uwzględniać dyrektywy, o których mowa w art. 4 i 7 k.p.k., aby wydane orzeczenie pozostawało w zgodzie z zasadą obiektywizmu i prawdy materialnej. Ukształtowanie przekonania Sądu co do faktycznej podstawy wyroku winno nastąpić po dokonaniu wszechstronnej analizy materiału dowodowego z uwzględnieniem okoliczności wynikających z dowodów pośrednich (poszlak). Obok indywidualnej oceny poszczególnych faktów pośrednich konieczna jest jeszcze ocena kompleksowa, rozważenie, czy łączne ich nagromadzenie, oceniane zgodnie z regułami określonymi w art. 7 k.p.k., a więc w świetle zasad logiki, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do tożsamyh wniosków, jak w przypadku indywidualnej oceny każdej z poszlak z osobna. Dowody pośrednie oceniane być powinny

tak jak wszystkie inne dowody, a więc z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zasada swobodnej oceny dowodów dotyczy przy tym każdego z dowodów pośrednich z osobna, jak i zespołu, kompletu ujawnionych poszlak łącznie.

Całokształt ujawnionych w sprawie okoliczności, a przy tym treść wyjaśnień T. O. i zeznań A. Z. (1), winny zmotywować Sąd pierwszej instancji do bardziej wnikliwej oceny zachowania oskarżonego.

Okoliczności dotyczące założenia rachunku bankowego przez A. Z. na prośbę T. O. przy wsparciu i wyraźnym zaangażowaniu ze strony M. Ł. ze świadomością, że rachunek ten może zostać wykorzystany do popełnienia przestępstwa wskazuje na możliwość przyjęcia, iż oskarżony dopuścił się przedmiotowego czynu w formie zjawiskowej pomocnictwa.

Odnosząc się do jurystycznej konstrukcji pomocnictwa wskazać należy, że pomocnik może nie być w pełni poinformowany o zamiarze sprawcy i jedynie może przewidywać możliwość popełnienia przez niego przestępstwa, na co się godzi, skoro udziela pomocy. Pomocnictwo jest postacią nie sprawczego współdziałania, gdyż pomocnik swoim zachowaniem czyni obiektywnie łatwiejsze zrealizowanie znamion czynu zabronionego przez bezpośredniego sprawcę. Strona przedmiotowa pomocnictwa została określona w kodeksie karnym szeroko obejmując zachowanie ułatwiające popełnienie czynu zabronionego przez sprawcę. Strona podmiotowa pomocnictwa obejmuje zaś obie postaci umyślności, sprawca może popełnić

ten czyn zarówno w zamiarze bezpośrednim, jak i ewentualnym. Wprawdzie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. jako charakteryzujące się celem działania, należą do tzw. przestępstw kierunkowych, co oznacza, że mogą być popełnione wyłącznie z zamiarem bezpośrednim, to jednak w przypadku ich formy zjawiskowej określonej w art. 18 § 3 k.k. wystarczające jest wykazanie po stronie współdziałającego (pomocnika) zamiaru ewentualnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2013 r., III KK 184/13). Warunkiem odpowiedzialności za udzielenie pomocy do popełnienia przestępstwa jest świadomość, że sprawca chce popełnić przestępstwo, dążenie do tego aby sprawca popełnił zamierzone przestępstwo albo co najmniej godzenie się na to, poprzez dostarczenie sprawcy środków potrzebnych do popełnienia przestępstwa, udzielenie rady, informacji lub też podjęcie innego działania, które ułatwia sprawcy dokonanie zamierzonego celu (por. wyrok Sądu Najwyższego dnia 28 października 1976 r., III KR 257/76). Pełna realizacja znamion pomocnictwa obejmuje zarówno zachowanie się pomocnika, jak i dokonanie czynu zabronionego przez sprawcę, przy czym nie jest potrzebne ustalenie związku przyczynowego. Nie ma więc potrzeby stwierdzenia, że udzielona pomoc okazała się przydatna, czy też tego, że bez niej do dokonania czynu zabronionego by nie doszło.

W tych warunkach argumentacja Sądu I instancji prowadząca do uniewinnienia oskarżonego M. Ł. od

<p>zarzucanego mu czynu nie może się ostać.</p> <p>Także zarzut z pkt 2 apelacji należy uznać za zasadny, aczkolwiek zarzut obrazy prawa materialnego poprzez wadliwą wykładnię normy art. 299 § 1 k.k. ma wtórny charakter do zasadnie podniesionego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku uniewinniającego.</p>		
Wniosek		
Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie oskarżonego M. Ł. i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Zasadność apelacji prokuratora.</p> <p>Uwzględnienie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, a tym samym uznanie za nietrafne rozstrzygnięcia o uniewinnieniu oskarżonego musiało skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku. Z uwagi na regułę ne peius, o której mowa w art. 454 § 1 k.p.k., Sąd Apelacyjny nie mógł zmienić zaskarżonego wyroku i skazać oskarżonego.</p>		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	

-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
5.3.1.1.1.	----- # art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
Uwzględniając warunki dopuszczalności orzekania	

kasatoryjnego przez Sąd odwoławczy wskazać należy, że punktem wyjścia jest ocena przeprowadzonego przez Sąd I instancji postępowania nie tylko pod kątem potrzeby ponownego przeprowadzenia czynności dowodowych i pozadowodowych, ale także w aspekcie czy przeprowadzone postępowanie sądowe spełniło standard rzetelnego procesu.

Względna przyczyna odwoławcza może również stanowić o naruszeniu prawa strony do rzetelnego procesu (postanowienie SN z dnia 19 grudnia 2000 r., III KZ 85/00, postanowienie SN z dnia 5 marca 2019 r., IV Ko 8/19, nie publikowane). Na gruncie art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k. chodzi o potrzebę ponownego przeprowadzenia czynności w przewodzie sądowym z różnych przyczyn, zarówno dowodowych, jak i pozadowodowych (por. D. Świecki, Komentarz do kodeksu postępowania karnego). Ponowne przeprowadzenie przewodu sądowego w całości z przyczyn dowodowych dotyczy sytuacji, gdy sąd pierwszej instancji nieprawidłowo przeprowadził lub ocenił dowody, albo gdy sąd pierwszej instancji w ogóle nie ujawni żadnych dowodów, choć oprze na nich wyrok.

Postępowanie przed sądem pierwszej instancji powinno zostać przeprowadzone ponownie, jeżeli w kontekście wszystkich okoliczności istotnych dla prawidłowego rozstrzygnięcia w kwestii odpowiedzialności karnej, było ono w istocie całkowicie nieprzydatne dla osiągnięcia tego celu, z obiektywnego punktu widzenia nie prowadzące do

możliwości poczynienia trafnych ustaleń faktycznych (Komentarz do kodeksu postępowania karnego pod red. J. Skorupki).

Sąd Apelacyjny miał na uwadze stanowisko wyrażone w **uchwale Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego – Izba Karna z dnia 22 maja 2019 r. w sprawie I KZP 3/19**, gdzie stwierdzono, że konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości, o której mowa w art. 437 § 2 zdanie drugie in fine k.p.k., jako powód uchylecia przez sąd odwoławczy zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, zachodzi wówczas, gdy orzekający sąd pierwszej instancji naruszył przepisy prawa procesowego, co skutkowało, w realiach sprawy, nierzetelnością prowadzonego postępowania sądowego, uzasadniającą potrzebę powtórzenia (przeprowadzenia na nowo) wszystkich czynności procesowych składających się na przewód sądowy w Sądzie pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy ignorując poszlakowy charakter materiału dowodowego obciążającego oskarżonego nie poddał wymaganej analizie i rzetelnej ocenie ujawnionych w sprawie okoliczności, nie podjął też próby logicznego powiązania tych faktów ubocznych w jeden łańcuch poszlak i nie rozważył czy nie wskazuje on na fakt główny w postaci sprawstwa oskarżonego, względnie pomocnictwa do popełnienia przestępstwa oszustwa na szkodę pokrzywdzonego A. H..

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
<p>Uwzględnienie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, a tym samym uznanie za nietrafne rozstrzygnięcia o uniewinnieniu oskarżonego musiało skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku. Z uwagi na regułę ne peius, o której mowa w art. 454 § 1 k.p.k., Sąd Okręgowy nie mógł zmienić zaskarżonego wyroku i skazać oskarżonego.</p>		
<p>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy powtórzy postępowanie dowodowe w całości, eliminując błędy i uchybienia zaistniałe w toku dotychczasowego postępowania. W toku powtórnego postępowania przed Sądem pierwszej instancji niezbędna będzie ponowna analiza materiału dowodowego w kontekście kompletu ujawnionych w sprawie dowodów pośrednich (poszlak).</p> <p>Należy w szczególności ustalić, jaki był rzeczywisty udział oskarżonego w zaistniałym zdarzeniu, czy jego</p>		

rola ograniczyła się do przypadkowej obecności w czasie popełnienia czynu zabronionego przez T. O., czy też oskarżony w nim uczestniczył podejmując zachowania właściwe dla współdziałającego w formie zjawiskowej pomocnictwa. W niniejszej sprawie koniecznym jest przeprowadzenie analizy zachowania oskarżonego na płaszczyźnie pomocnictwa do oszustwa (z uwzględnieniem uwag i zapatrywań prawnych wskazanych w sekcji 3.1. uzasadnienia), a ewentualnie także na gruncie art. 299 § 1 k.k. (na co słusznie zwrócił uwagę prokurator w apelacji), mając na uwadze okoliczność, że o ile sprawca tego czynu powinien obejmować zamiarem wszystkie znamiona określone w art. 299 § 1 k.k. o tyle nie musi znać kwalifikacji prawnej czynu zabronionego, z którego pochodzą tzw. „brudne pieniądze”. Wystarczająca jest bowiem świadomość, że czyn ten stanowił czyn zabroniony, czyli stanowił zachowaniem o znamionach określonych w ustawie karnej. Sprawca nie musi w takim przypadku obejmować świadomością tego do jakiego konkretnie przestępstwa potrzebne były rachunki bankowe zakładane przez inne osoby na ich dane osobowe.

Dopiero ponowne przeprowadzenie wszystkich istotnych w sprawie dowodów, po dokonaniu wszechstronnej analizy wynikających z nich okoliczności, pozwoli Sądowi I instancji wypracować przekonanie co do faktycznej podstawy rozstrzygnięcia, aby z kolei ostateczne stanowisko Sądu pozostawało pod ochroną art. 7 k.p.k. dając – w razie potrzeby

- możliwość przeprowadzenia prawidłowej kontroli instancyjnej.	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Wobec uchylecia zaskarżonego wyroku wobec M. Ł. i przekazania sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania nie zachodziły podstawy do orzekania o kosztach procesu.

7. PODPIS
SSA Sławomir Machnio SSA Adam Wrzosek SSO del. Anna Grodzicka

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 3 grudnia 2018 r. w sprawie XVIII K 187/18 - rozstrzygnięcie w części dotyczącej M. Ł. (pkt IV) – uniewinnienie
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	Zmiana